

Завичајне песме – Момир Миодраг

ХЉЕБ НАСУШНИ ЈЕЗИК ЈЕ МАТЕРЊИ

Да ли ти се јави жеља роде
са густерне напиту се воде,
умити се са извора ладна
заситити смоквом уста гладна.

По камену потрчати тврдом
ногом босом оним голим брдом,
замрсити у цурице косе
са усница сладити се росе.

Милног гласа младих чобаница
и још љепшег руменог им лица,
ил пијетловог урањеног пијева
ил у подне кад чеврља шева.

Немој рећи да ти није фино
уз пршута пити црно вино,
на бришкулу ударити љуту
и балотом играти по путу.

Оног зрака душом удисати
и по ваздан празно ћакулати,
баш је пуста насушна потреба
за корицом испод пеке хљеба.

Мирисати ђуле и лаванду
са комшијом гуштати беванду,
напаћеном тијелу има лијека
вруће пуре и кисела млијека.

И још свега чега давно није
осмијех мајчин са врата авлије,
и очевог подбоченог кука
кад је суша ил је салаука.

Пуно желим да се јопет проба
земаљска се комеша утроба,
истином ћу имена ми мога
са жељама и пред милог бога.

ВАСКРСАВАЊЕ

Дрзнуше се многи да нам сјеме затру
и да нам се не зна нит лика нит бића,
бијели камен збори умејсто предака,
изрони из воде тајну Драговића.

Извору Цетине као горском оку
не рекоше судбу светог манастира,
испод бистре воде и таласа зорних
молитве монаха не дају им мира.

Умори се врело, нек је малаксало
са Динаре на опело заранише вуци,

повуче се вода у корито плитко,
тихо звона забречаше, елегију муци.

Упекло је сунце михољскога лета
упали се тамјан, мирише олтару,
кроз вијекове, кости запијеваше,
јеванђеља пијесму светому тропару.

И крв кану из камена, црвена и врела
од искона чувала се тајна мога рода,
проговори са дна иконостас срушен
и до данас не зна де се за Нојева брода.

Већ дошло је вријеме да се правда чује
рука ће се жртве дочепати мача,
крвнику ће клетом пресуду изрећи
да не чује јецај сопственога плача.

НА ИЛУЗИЈАМА

Не даде ово небо тмурно
а хтедох да ти напишем стих,
не иде ово сивило дана
уз твој умилни весео лик.

Јутром се расцвала ружа једна
ту под прозором мојим,
зацрвени се облак постиђен
што усне сладим образом твојим.

Уплићу прсти увојке дуге
у песми тој од сатена,
пустих те да ми промениш ритам
што пева моје срце од камена.

И слика сама магновење слуги
са платна где се млазом ликвор просу,
преливају се сребрна и златна
на илузијама кроз мирисну росу.

О ПЕСНИКУ

Момир Миодраг је рођен 18. јуна 1960. године у Кањанима надомак Дрниша.

Поезију пише од пре неколико година, прво објављивање било је на фејсбуку и у часопису Суштина поетике, као и у неколико зборника поезије. Учесник је неколико књижевних вечери од којих издваја ону на Београдском сајму књига.

Објавио је две збирке песама: „Испод маховине“ (2020), „Палаљтковање душе“ (2021).

Живи у Меленцима у Банату.